

Μέτωπο κατά των ελίτ ή εμφύλιος; (2)

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Το σκηνικό των εναλλασσόμενων θιάσων (ΝΔ/ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ), στο οποίο αναφέρθηκα στο προηγούμενο άρθρο, επιβεβαιώθηκε πλήρως με την πρόταση μομφής. Έτσι, ακόμη και ο θιάσος που αποτελεί την κοινοβουλευτική Χούντα των σημερινών οργάνων της Υπερεθνικής ελίτ (Υ/Ε), που εγκληματούν κατά των λαϊκών στρωμάτων, επέτυχε να εξευτελίσει τον εναλλακτικό θιάσο που περιμένει να πάρει την σκυτάλη από την Υ/Ε. Όχι βέβαια λόγω του (δεδομένου) αποτελέσματος της ψηφοφορίας —κανένας δεν περίμενε τους κομπάρσους να χάσουν εκούσια το ψωμί τους— αλλά γιατί ήταν παιχνίδι ο ευτελισμός ενός κόμματος που επαγγέλλεται ότι θα σκίσει τα μνημόνια και τους σχετικούς νόμους... μέσα στην ΕΕ και την ΟΝΕ. Γι' αυτό και ο λαός αγνόησε το «παλλαϊκό» συλλαλητήριο στο Σύνταγμα, σωστά διαβλέποντας ότι οι Χούντες δεν πέφτουν με καραγκιοζήλίκια, χωρίς πραγματικό εναλλακτικό πρόγραμμα.

Συγχρόνως, όμως, ο εκφασισμός της ελληνικής κοινωνίας προχωρά αλματωδώς, με την εντατική καλλιέργεια του εμφυλιοπολεμικού κλίματος. Από τα κατευθυνόμενα ΜΜΕ (το ένα «άκρο» κατά του άλλου), αλλά και από την εκφυλισμένη «Αριστερά» («αντιφασίστες» κατά φασιστών) κ.λπ. Άλλωστε, το κλίμα αυτό είναι το μόνο που θα μπορούσε να διαιωνίσει την σημερινή οικονομική καταστροφή, όπως επιδιώκουν οι ντόπιες και ξένες ελίτ, με την κατατρομοκράτηση των λαϊκών στρωμάτων και την άμεση ή έμμεση στήριξη της «Αριστεράς» αυτής. Ο εκφασισμός ξεκινά με τον φραστικό φασισμό που λασπώνει (με την βοήθεια λίγων επωνύμων, και κυρίως ανωνύμων «εν υπηρεσία», λασπολόγων) κάθε εναλλακτικό λόγο —όπως αυτόν της στήλης— ως «κρυφοφασιστικό», «αντισημιτικό» κ.λπ. και φθάνει μέχρι τις δολοφονίες. Σύντομα μάλιστα, με τον «αντιρατσιστικό νόμο», θα ολοκληρωθεί ο εκφασισμός αυτός όταν θα απαγορεύεται ακόμη και η έκφραση λόγου που τα άνωθεν κέντρα θα τον χαρακτηρίζουν «φασιστικό», «αντισημιτικό» κ.λπ...

Είναι, λοιπόν, φανερό ότι μόνο ένα παλλαϊκό Μέτωπο για Κοινωνική και Εθνική Απελευθέρωση, δηλαδή ένα μαζικό πολιτικό κίνημα με συγκεκριμένο πρόγραμμα και στρατηγική για την έξοδο από την καταστροφή, θα μπορούσε να ανοίξει τον δρόμο για ριζικές αλλαγές. Ο κορμός του θα είναι, βέβαια, τα θύματα της παγκοσμιοποίησης, δηλαδή η πλειοψηφία του λαού: οι άνεργοι και οι χαμηλόμισθοι, οι γέροι χωρίς σύνταξη επιβίωσης, η επόμενη γενιά που καταστρέφεται κ.ο.κ. Όλοι αυτοί θα μετατραπούν σε μόνιμα θύματα αν παραμείνουμε στην ΕΕ και δεν διαρρήξουμε κάθε δεσμό με την παγκοσμιοποίηση, στον δρόμο για την οικονομική αυτοδυναμία. Δηλαδή, στον δρόμο της οικοδόμησης:

- μιας παραγωγικής δομής, που θα καλύπτει τις ανάγκες μας, την οποία θα ελέγχουμε εμείς οι ίδιοι και όχι οι πολυεθνικές, όπως σήμερα
- μιας πολιτικής δομής που θα ελέγχουμε άμεσα ως πολίτες, και
- μιας πολιτιστικής δομής, με βάση την δική μας κουλτούρα

Η μονομερής, δηλαδή, έξοδος από την ΕΕ (και όχι απλώς από το Ευρώ που είναι άλλη μια απάτη!) είναι αναγκαία προϋπόθεση —όχι φυσικά και επαρκής— τόσο για την έξοδο από την οικονομική καταστροφή όσο και για την θεμελίωση της οικονομικής αυτοδυναμίας. Δεν είναι δηλαδή απλώς αναγκαία για να ακυρώσουμε τα μνημόνια ή να διαγράψουμε το χρέος, όπως υποστηρίζουν διάφοροι «χρεωλόγοι». Το χρέος είναι η συνέπεια και όχι η αιτία της καταστροφικής κρίσης. Η

αιτία είναι η μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ καταστροφή της στοιχειώδους παραγωγικής δομής που είχαμε μέχρι την δεκαετία του 1970, εξαιτίας του ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών που μας επιβλήθηκε. Όταν, λοιπόν, κάποιοι στην αντικαπιταλιστική «αριστερά» μιλούν για μια «προοδευτική» ΕΕ, ή ακόμη και για μια «καλή» παγκοσμιοποίηση, σαν δήθεν προ-στάδιο της... παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, απλά παραμυθιάζουν τον λαό.

Ο πραγματικός διεθνισμός μπορεί να ξεκινήσει μόνο «από τα κάτω» από τον κάθε λαό χωριστά, αφού θα έχει επιτύχει την οικονομική αυτοδυναμία του. Αυτό, όμως, είναι αδύνατο σε οποιαδήποτε διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, με τις τεράστιες ανισομέρειες τις οποίες έχει ήδη δημιουργήσει το καπιταλιστικό σύστημα. Ακόμη και η ορθόδοξη οικονομική θεωρία μπορεί να δείξει ότι η οικονομική ένωση χωρών με διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης, παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας θα ωφελήσει κατ' αρχήν τις χώρες που ήδη βρίσκονται στα ανώτερα επίπεδα.

Επομένως, μετά την μονομερή έξοδο από την ΕΕ και τη ρήξη με τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, πρέπει αναγκαστικά να υπάρξει ένα μεταβατικό στάδιο αυστηρών κοινωνικών ελέγχων πάνω στις αγορές κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας, αλλά και στα μέσα παραγωγής, μέχρις ότου ο λαός, έχοντας κατακτήσει την οικονομική αυτοδυναμία, δηλαδή την οικονομική και εθνική (λαϊκή) κυριαρχία, αποφασίσει δημοκρατικά εάν και τι είδους συστημική αλλαγή επιθυμεί (κρατικό σοσιαλισμό, ελευθεριακό σοσιαλισμό, Περιεκτική Δημοκρατία κ.λπ.). Παράλληλα, δεδομένου ότι το εγκληματικό ΝΑΤΟ και οι άλλοι θεσμοί της Υ/Ε θα έκαναν βέβαια το πάν για να εμποδίσουν παρόμοια απελευθερωτική διαδικασία, θα ήταν απαραίτητος ένας ριζικός αναπροσανατολισμός των γεωπολιτικών μας σχέσεων, έξω από τους θεσμούς αυτούς, μαζί με τους λαούς που παλεύουν ενάντια στην παγκοσμιοποίηση.

Τα παραπάνω στοιχεία που θα αναπτύξω στο επόμενο αποτελούν συστατικά στοιχεία ενός μεταβατικού προγράμματος που οδηγούν στην έξοδο από την κρίση αλλά και ανοίγουν τον δρόμο για συστημική αλλαγή. Σε παρόμοια στρατηγική αντιτίθεται το ΚΚΕ που ουσιαστικά απορρίπτει κάθε μεταβατικό πρόγραμμα (πέρα από κάποια αμυντικά αιτήματα), υποθέτω θεωρώντας (σωστά) ότι ένα «αντικαπιταλιστικό» μεταβατικό πρόγραμμα —όπως αυτό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ— εσκεμμένα συγχέει τη μεταβατική διαδικασία με τον στόχο.

Όμως, ενώ είναι σωστό ότι ένα μεταβατικό πρόγραμμα δεν μπορεί να είναι αντικαπιταλιστικό, εφόσον προφανώς δεν είναι ώριμες οι συνθήκες για σοσιαλιστική επανάσταση, υπάρχουν πολλές ενδείξεις ότι είναι ώριμο το αίτημα της μονομερούς εξόδου από την ΕΕ, με στόχο την οικονομική αυτοδυναμία. Και αυτό διότι η πλειοψηφία ήδη έχει συνειδητοποιήσει ότι έχουμε χάσει κάθε οικονομική και λαϊκή κυριαρχία. Και όπως πάντα στην Ιστορία, η επίτευξη εθνικής απελευθέρωσης ήταν προϋπόθεση της κοινωνικής.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_11_17.html